

Вільям Батлер Єйтс  
Великдень 1916-го

Перекладач: В.Коротич  
Джерело: 3 книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Я надвечір побачив їх —  
Життєрадісно йшли сюди  
Від торгових рядів своїх  
Між старих кам'яниць ряди.  
Я, проходячи, їм кивав  
І казав нікчемні слова,  
Чи, сповільнивши крок, вітав  
І казав нікчемні слова.  
Дотеп вигдавши, весь час  
Повнив пам'ять я жартом тим,  
Що його при каміні в нас  
Клубним приятелям повім.  
Та зносились вбрання смішні  
В мене й друзів моїх; зрина  
День новітній у наших дні:  
Народилась краса страшна.

Дні цієї жінки майнули  
В метушні задля добрих справ.  
В суперечках ночі минули —  
Її голос різкішим став.  
Він чарівним був дотепер:  
Ніжний — дужчав, коли без слів  
Поривала коня в кар'єр...  
Цей чоловік школу вів,  
Кінь крилатий у нього був.  
Інший — друг його й помічник —

Таку саму можуть здобув.  
Славним стати міг: цілий вік  
Вдосконалювався і зростав —  
В пориваннях зрів його дух...  
З мого сну — ще один постав.  
Пригадався — бовдур, з п'янюг.  
Що ж, колись помилився він,  
Тих, кого люблю, зачіпав.  
Коли ж в пісні його провин  
Я торкнувся, він геть пропав.  
У комедії наших днів  
Інші ролі він почина.  
З трансформованих душ та слів  
Народилась краса страшна.

Всі серця з'єднала мета,  
Та за літо і зиму ці  
Кожне каменем оброста  
І стримить у часу ріці.  
Кінь звертає в той бік, де дім,  
Вершник — з ним; птах політ свій в'є  
З хмари в хмарку — змінні, мов дим,  
Щохвилини іншими є  
Всі; тінь хмари у сяйві дня  
На воді інакша щомить.  
...Проковзнуть копита коня,  
І в багнищі кінь хлюпотить.  
Довгоногий самчик пірне,  
Лиш комишниця пискне з води;  
Мить за миттю — усе мине,  
Тільки камінь тут назавжди.  
Надто довго жертівність ця  
Нам, у світі щоденних лих,  
Одягала в камінь серця,  
І — лиш небо полегшить їх.

Імена шепочу я —  
Тільки шепіт лишився нам.  
Так шепоче матір ім'я,  
Доручивши дитину снам.  
Що — знову ніч розгорнула сни?  
О ні, ні, — то вже смерть гряде.  
Може, марно вмерли вони?  
Слово Англії — ще тверде?  
Чи в засліпленості своїй  
Ви забули їх мрія — в нас;  
Навіть в мертвих — доволі мрій.  
Що — коли їм любов не раз  
Заважала на цій землі,  
Як долали чужинську лжу?  
Пірс, МакДонах, та Коннолі,  
І МакБрайд — я про вас кажу.  
Поки колір зелений в нас  
Перед поглядами зрина,  
З нами цей і майбутній час:  
Народилась краса страшна.